

Reg. Sc. Ann. 1719. p. 303. n. 17. Plukenetii nomen retinet, & hujus synonymum facit, *Conyzam Indicam Scrophulariæ folio, flore purpurascente Tourn. Inst. Rei Herb. p. 455.* Et procul dubio recte. *Conyzæ* autem species ob stamina filamentosa & folia adversa esse nequit.

Eupatorium humile Africanum, Senecionis facie, folio Lamii in Par. Bat. descriptum & depictum huic proxime accedit, sed non est idem: nostra planta altior est, minus brachiata, perennis, & flores diversos habet.

*EUPATORIUM VIRGINIANUM FOLIO
ANGUSTO, FLORIBUS ALBIS HERM. CAT. PLANT. AD
FIN. PAR. BAT. T. CXV. F. 140.*

CUBITALI surgit caule, tereti, simplici seu inferius non ramoso, quem ab imo ad summum usque crebra vestiunt folia, e quorum alis alia juniora folia & surculi enascuntur, versus caulis autem summitatem, dodrantali nempe a fastigio distantia, plures progrediuntur ramuli, ut tota planta fruticuli elegantis figuram induat, quibus folia apponuntur minora & minus conferta.

Summi ramuli flores gestant parvos, teretiusculos, calyce nempe oblongo squamoso constructos, quo flosculi continentur pauci aliquot, tres nempe vel quatuor tantum, candidi, & pappo candido sericeo, ut vix ex eo promineant, immerfi. Semina parva gracilia sunt. Superiores ramuli & cymæ plantæ subincanæ sunt, reliqua plantæ pars & inferiora virescunt, tota autem planta subhirsuta est, quamvis minime pilosa sit. Inodora est, sed saporem habet amarum & subacrem.

Folia varia compararunt Auctores, ut ex synonymis mox afferendis constabit. descripsit *Clusius, convenire videntur, nec ab iis differunt, nisi quod nonnihil angustiora sint & subhirsuta, quodque venas habeant non obliquas, illius instar, sed rectas, alias eandem habent faciem & figuram, & simili fere modo progrediuntur.* Ceterum folia in medio leniter sulcata sunt, & duas habent folia inferiora & majora venas nervum medium comitantes, in superioribus autem foliis, una tantum vena longitudinem folii dividit. Folia in caulibus inferioribus & in summis ramulis alterna crebrius, quam adversa, observavi, in ramulis autem reliquis, præcipue junioribus, plerumque conjugata sunt. Porro folia, quæ caulis partem inferiorem, antequam in ramulos abeat, cingunt, pendula sunt, superiora vero ad ramulos & per eos posita minus pendent, & tandem in fastigio erecta fere sunt. Observatur etiam subinde in hac planta, folia quædam denticulata esse, *Parmicæ foliorum instar, cujusmodi folium figura marginali quarta, secunda vero flos, prima & tertia flosculi seorsum appicti sunt.*

Perennis est planta. Sponte nascitur in Virginia, Marilandia & Carolina.

Ni omnes, qui ejus fecerunt mentionem, fecissent *Eupatorii* speciem, *Conyzis* annumeravissem, quam non nisi foliis alternis ab *Eupatorio* distinguere norunt Botanici. Nam folia hujus ambigunt & nunc alterna, nunc conjugata sunt: dein calyx magis squamosus videtur, quam *Eupatorii*, & stylus flosculorum multo brevior est & non corniculatus, *Eupatorii* flosculorum instar.

Prima hujus plantæ mentio facta in *Hort. Beaum. p. 16.* ubi *Eupatorium Virginianum Lavendulæ foliis, floribus albis* vocatur, quod nomen retinet *Vaill.*

Comm. Ac. R. Sc. A. 1719. p. 304. n. 28. Sed Lavendulæ folia, nisi per siccitatem, non admodum similia sunt hujus foliis. Dein *Plukenetius* dixit, Eupatoriam hirsutam, Hyssopi foliorum æmulam Virginianam *Alm. p. 141. T. 88. f. 2.* Quæ figura tam bona est, quam potuit ad specimen siccum fieri. Per siccitatem autem capitula hirsunt, flores disparent, & velut in umbellam densius congeruntur. Hoc nomen retinuit *Rajus Hist. Tom. III. p. 189. n. 27.* & descriptionem brevem ex planta sicca etiam dedit. Postea virentem vidit & descripsit *Bobartus Hist. Ox. Part. III. p. 98. n. 23.* Eupatorii Virginiani flore albo, Hyssopi foliorum æmuli titulo, nimis tamen succincte. Bene quidem *Plukenetius* & *Bobartus* dixerunt esse æmulum foliorum Hyssopi, cum ab iis differant in eo, quod longiora sint & angustiora.

FABAGO CAPENSIS FRUTESCENS MAJOR
T. CXVI. F. 141.

ABAGINIS hujus caudex cinereus lignosus, sesqui & bicubitalis, ramos emittit palmares, dodrantaes & pedales, quibus in perbrevis pediculis bigemella adnascuntur folia, crassa, subrotunda, Portulacæ similia, nervo & venis utraque parte crassiusculis superficialibus prædita, glabra, viridia, ligulis ad pediculos & foliorum commissuras brevibus appositis.

Flores gemini, pallide flavi, nulla macula notati, e summis tantum ramulis bini Octobri mense nati sunt, parvi, petalis brevibus integris, & quam sequentis, magis cuspidatis, idque repente, quod an perpetua ita se habeat, ulterius observandum; videbantur enim flores minus vegeti, & prima vice erumpebant, nec alii conspiciebantur præter hos.

Ex Batavia delata fuit pro Fabagine ultima *Boerhaavii*, quæ dicitur, Fabago Afra frutescens minor, flore flavo magno, unguibus petalorum fuscis *Ind. Alt. p. 319. n. 3.* quod nomen sequenti melius respondere videtur. *Plukenetius* vocat hanc speciem, Morgsani Syrorum similem plantam fruticosam, en *Prom. Bon. Sp. Amaltb. p. 147.* & Plantam Africanam frutescentem, Portulacæ foliis, Morgsani Syrorum, ex brevi pediculo binis *Ibid. p. 173.* cujus figuram imperfectam & absque floribus a sicca dedit *Tab. 429. num. 4.*

FABAGO CAPENSIS FRUTESCENS, MINOR
T. CXVI. F. 142.

PRIORI humilior est & minus robusta, cortice magis rimoso prædita, foliorum pediculis brevioribus & fere nullis, ipsis foliis angustioribus, obscurius viridibus, subglaucis, venis carentibus, ramulis, ac illius, magis angulosis, (quadrangularibus, cum illius subtereres sint) floribus majoribus, saturanter luteis & fere croceis, petalis oblongis, in extremitate latioribus & crenatis, versus ungues macula punicante distinctis, solitarie nascentibus.

Fructus pendulus, rotundus, brevior, quam latus, seu compressus est, casei Hollandici instar, qui fructus cum desit in figura *Commelini*, & quod figura illa totam plantam contracte repræsentet, ramulum naturali magnitudine ad differentiam clarius percipiendam priori addere volui. Ceterum dicta fuit hæc species:

Fabago

F.141.

F.142.

Fabago Capensis frutescens, major.

Fabago Capensis frutescens, minor.

F. 143.

Ficoidea Hispanica annua, folio longiore Vaill.

Fabago Africana arborescens, flore sulphureo, fructu rotundo *Comm. Plant. Rar. p. 10. fig. 10.* cujus etiam qualiscunque figura exhibetur a *Plukenetio Tab. 429. n. 6.* & dicitur, Morgsani Syrorum similis planta fruticosa, foliis multo minoribus *Amaltb. p. 147.* & Planta Africana frutescens, Portulacæ foliis, Morgsani Syrorum, ex brevi pediculo binis, minor & angustioribus foliis *Ibid. p. 173.*

Fabago vulgaris non frutescit, sed herbacea est, folia bigemella longioribus pediculis insident, fructus autem longi sunt, cylindracei.

FICOIDEA HISPANICA ANNUA, FOLIO LONGIORE VAILLANT BOERH. IND. ALT. P. CCXCII. N. XII. T. CXVII. F. 143.

PALMARES ei & dodrantaes sunt caules rigidiusculi, teretes, humi procumbentes, in multos ramos dichotoma divisione abeuntes, ita tamen, ut rami non directe contrario situ, sed brevi intercapedine alter supra alterum procedant, ad quorum divaricationes folia nascuntur oblonga, modice lata, crassa & succulenta valde, ita ut, nisi continuus humor affluat, mox flaccescant, & per siccitatem valde contrahantur. Quæ folia præter nervum medium, parte averfa conspicuum, venis prorsus carent, coloreque gaudent viridi quidem, Sole tamen splendente argenteis miculis, averfa præsertim parte, tota resperfa sunt, superiora maxime folia, & hinc inferior foliorum superficies magis candicat, quam superior, & minutis præterea poris pertusa est. Quibus scintillantibus micis & calyces summi que ramuli præcipue resplendent; nam in inferioribus ramis eæ sensim obli-
rantur, & in fursuream quandam hirsutiam abeunt.

Ceterum ad divaricationum angulos capitula nascuntur oblonga, quæ Sole meridiano appropinquante in quinque segmenta stellatim explicantur, Ornithogali candore & figura, quorum sinu plurima hærent stamina tenuia, e basi calycis juxta embryonem orientia, apicibus flaventibus embryoni incumbentibus terminata. Debetur autem lacteus ille candor tunicæ cuidam subtili, tenuiter striatæ, interiorem calycis segmentorum partem obvestienti, quæ albedo non ultra, quam vigent & explicati sunt flores, durat; mox enim, postquam contrahuntur lacinia calycis, candor ille perit. Apetalos autem hujus generis flores esse ex vulgari Canariensi hujus generis specie constat. Ceterum calyx in basi integer & monophyllos est, & segmenta ipsius crassiuscula sunt, coloris externe virentis. Basi sua embryoni quidem adhæret, sed non æque firmiter, ac in Ficoidis genere, in quo vasculo connascitur calyx. Embryo pentagonus est, & in simile abit vasculum, sed tumidius, cui calycis segmenta ad vasculi usque maturitatem varie torta incumbunt, sed valde jam contracta. Vascula demum per maturitatem quinquefariam dehiscunt, & e loculis suis semina fundunt plurima, rotunda, nigra. Solent autem non per siccitatem, sed humore irrigata, velut in Ficoidis genere, dehiscere.

Sole Leonem tenente floret, si satis mature sata fuerit. Videtur esse maritima planta, ubinam vero specialiter nascatur, & quis primo invenerit, non constat, nec aliud ejus nomen præter superius recitatum, anno quo hæc scribo, 1728. memini adhuc datum, quod bonum; quamvis derivatio bona non sit, Ficoidis enim malum est, unde Ficoideæ melius esse nequit.

FLAM-

*FLAMMULA SCANDENS, FLORE CORIACEO
CLAUSO T. CXVIII. F. 144.*

CUR Clematis a Flammula distinguatur, superius Capite de Clematide est demonstratum; nempe ob semina plumosa Flammulæ hæc species censenda, cujus caules sarmentosi, teretes, striati sunt, provoluti, vel, si admicula suppetant, scandentes & tortilibus suis extremitatibus iis se, quin & in semetipsos se convolventes, ad quorum genicula alæ utrinque enascuntur palmares, in quibus ex adverso folia nascuntur trilobata, ad pediculum usque divisâ, Clematidis cæruleæ vel purpureæ repentis *C. B.* plane similia, glabra, viridia superne, subtus pallidiora, per margines integra, subinde vero, illius instar, incisa, plerumque vero nonnihil sinuosa & undata, venis fortuito discurrentibus exarata, nervo in lateralibus foliorum lobis non medium, ut in medio lobo, occupante, sed in alterutrum latus, interius nempe, inclinante.

Ex alarum sinu in pediculis oblongis, una foliorum conjugatione cinctis, utrinque flores nascuntur, in singulis pediculis singuli, nutantes, a Clematide non solum illa, sed reliquis etiam Flammulis plerisque substantia & figura plane diversi; namque corii instar crassi sunt, oblongi & perpetuo versus medium clausi, coloris externe e virente purpurei, interne pallidissime virentis, e quibus lanugo & stamina vix emicant. Qui flores, aliarum instar, nudi sunt, & in quatuor partes ad fundum quidem, velut ceteræ, dividuntur, sed nunquam explicantur, nisi per extremitates, ubi non immerito figuram floris rosaceam Tournefortianam quis quærat. Ceterum florum petala externe eminentes quasdam strias veluti costas habent, quibus dilapsis semina (inferius seorsum appicta) subnascuntur latiuscula, plana & compressa, capillamentis oblongis incurvis & plumosis terminata, ab initio virentia, dein subfusca, lanugine coloris e viridi subfusci.

Sole Cancrum & Leonem peragrante floret, semina sub autumnum maturat. Sponte nascitur in Virginia.

Dicitur Clematis purpurea repens, petalis florum coriaceis Banist. Cat. St. Virg. *Raj. Hist. Plant. Tom. II. App. p. 1928. Pluk. Mant. p. 51.* Et forte est, Scandens Caroliniana planta, Viornæ folio Pet. Hort. Sicc. n. 27. *Raj. Hist. Plant. Tom. III. App. p. 248.*

*FLAMMULA SCANDENS, APII FOLIO
GLAUCO T. CXIX. F. 145.*

EX Horto Amstelodamensi in Elthamensem, Clematidis folio 'glauco nomine, pervenit elegans hæc species, quæ in Phytophylacio Sherardino servatur titulo, Clematis Orientalis Apii folio, flore e viridi flavescente, posterius reflexo *Tourn. Corell. Inst. R. Herb. p. 20.*

Hujus viviradix altero a plantatione anno fecit caulem dodrantalem lignosum, digitum minorem crassum, e quo sarmenta nascebantur tricubitalia & longiora, teretia, culmi inferius crassitie, cortice striato e fusco virente vestita, superius tenuiora virentia, aut ex viridi purpurascencia, subteretia, frequenter geniculata, ramulis ad genicula bigemellis, duobus nempe utrinque, altero florido, altero folioso

P. 144.

T. CXVIII.

F. 144.

Flammula scandens, flore coriaceo clauso.

RAMMULA SCANDENS FLORE CORIACORUM
CL. 1807. T. 1. P. 114.

114

RAMMULA SCANDENS FLORE CORIACORUM

RAMMULA SCANDENS FLORE CORIACORUM
CL. 1807. T. 1. P. 114.

RAMMULA SCANDENS FLORE CORIACORUM

Rammula scandens flore coriacorum

RAMMULA SCANDENS FLORE CORIACORUM
CL. 1807. T. 1. P. 114.

F. 145.

Flammula scandens, folio Apii glauco.

F. 146.

Fragaria Chiloensis fructu maximo, foliis carnosis hirsutis Frez.

lioso tantum, nascentibus. Ceterum in ramulis foliatis foliorum aliquot conjugationes nascuntur, Apii foliis superioribus similes, sed colore utrinque eleganter glauco præditæ, quæ folia, licet pilos obtineant, glabra tamen sunt, quoniam nempe molles sunt & pertenues pili, ut nec tactui, nec visui facile appareant; foliorum etiam pediculi & summa sarmenta ejusmodi pubem pilosam habent, sed adeo tenuem, ut vix advertatur. In ramulis floridis terna utrinque, cum intermedio flore, nascuntur capitula oblonga, pendula, obscure rufescentia, quæ in quatuor petala explicantur, mox & ab initio reflexa, per vetustatem dein plana, crassiuscula, interius, seu inferiori parte villosa, coloris e virescente obsolete lutei, superius, seu exteriori parte e luteolo subrufi. Stamina e medio flore pendent, in capitulum oblongum purpureum collecta, apicibus oblongis purpureis, ad margines, ubi farinam fundunt, subluteis, terminata, in quorum medio styli sunt plures oblongi viridiusculi, qui dein in capillamenta (vid. figura marginalis) abeunt sericea, seminibus parvis, oblongo-rotundis sericeis infidentia, Octobri & Novembri maturis, cum Septembris initio flores tulisset planta.

In Orientali suo itinere invenit Tournefortius, ut ex nomine superius recitato patet.

*FRAGARIA CHILOENSIS FRUCTU MAXIMO
FOLIIS CARNOSIS HIRSUTIS FREZIER ITIN. P. LXX.
T. CXX. F. 146.*

“**F**RAGARIÆ, inquit Auctor dicto loco, species in arvis circa civitatem “
“*Conception* colitur, a nostra in eo diversa, quod folia habeat rotundiora, “
“magis carnosâ & magis hirsuta: fructus plerumque Juglandis, subinde ovi magnitu- “
“dinem obtinet, coloris rubri pallidioris, sapore, quam nostra sylvestria. ignaviore. “
“Hujus se viviradices D. de Jussieu dedisse refert, Horto Regio Parisiensi inferen-
das, ex quo in Hortum Lugduno-Batavum aliosque demigravit. Observandum au-
tem in *Hort. Lugd. Bat. Ind. Alt. p. 42. num. 6.* dictam fuisse, Fragariam crassis
rugosis foliis, flore & semine carentem, quoniam eo tempore flores & semina non-
dum tulerat. In Horto Elthamensi anno hoc 1730. Sole ex Geminis in Cancrum
transeunte flores dedit amplos polypetalos, e pluribus nempe, quam quinque &
sex, petalis conflatos, petalis integris quidem, seu non cordatis, sed varie inflexis
& sinuosis, candidis, ad unguis levi flavedice tinctis, ubi stamina oriuntur plura
brevia latiuscula, apicibus ex latiuscula basi cuspidatis, pallidis ab initio, dein
subfuscis capitata, circa embryonem disposita; qui embryo capitulum est veluti
echinatum, Sparganiiforme, ex pluribus nempe stylis flaventibus, capitulo crispo
(per lentem vitream granuloso) terminatis, conflatum. Flores tenuem Oxyacan-
thæ odorem spirant. Calyx e duplici foliorum corona, segmentis nempe pro pe-
talorum numero duplicatis, constat, e viridi glaucescentibus, & tam calyx, quam
pediculi & ligulæ (laciniatæ) geniculis pediculorum & caulium appositæ, lanugi-
nosâ hirsutia dense obteguntur.

Folia ampla crassâ, (proprie non carnosâ) inferiora & natu majora minora, pe-
diculis brevioribus nixa, cetera ampliora sunt, pediculis longioribus prædita, (ex-
ceptis mediis & junioribus) dentibus latis incisa, parte supina saturanter viridia,
Oo hirsuta,

hirsuta, prona albicantia & lanuginosa, quorum pediculi & caules creberrimis longis pilis obsiti sunt, caules vero teretes & leniter surrecti sunt: foliorum pediculi parte interiore plani, sulco tenui exarati, exteriori rotundati sunt: flagella teretia, sat crassa & longa, a palmari ad pedalem, cubitalem & amplius longitudinem protensa.

Frezier, licet figuram suam magnitudine naturali designatam dicat, folia tamen justo minora exhibuisse videtur: porro hirsutia plantæ non satis est expressa, flores vero & flagella plane omissa; fructus adest, qui nobis deest, quoniam nobiscum ad maturitatem nondum pervenit.

*FRANGULA SEMPERVIRENS, FOLIO RIGIDO
SUBROTUNDO T. CXXI. F. 147.*

ARBUSCULA hujus decennalis circiter Horti Elthamensis alumna est, tres cubitos alta, caudice pollicis majoris crassitudine, cortice crassiusculo subhirsuto, e cinereo nigricante, vestito, circa sui medium & versus summitatem ramos nunc solitarios, nunc ternos, quaternos & quinos emittens, digitum fere minorem crassos, palmares, dodrantaes, pedales & sesquipedales, nunc in geminos, nunc in ternos ramulos subdivisos, cortice inferius subfusco, superius ex fusco lutescente, glabro tectos, in quibus folia nascuntur, nunc alterno, nunc terno, plerumque vero gemino ordine disposita, subrotunda, utrinque glabra & nonnihil splendentia, crassa & valde rigida, margine nonnihil reflexo & limbum postica parte extantem efficiente, in extremitate sinuata, subinde mucrone brevi terminata, superne saturanter & obscure viridia, inferne pallidiora & e viridi lutescentia, pediculis brevibus crassiusculis hærentia, a quibus nervus pallide vires per media folia ducitur, inferne protuberans, superne planus & vix apparens, & inde venæ obliquæ tenues & vix conspicuæ decurrunt.

E foliorum, præsertim superiorum, alis Augusto & Septembri mensibus flores nascuntur parvi, fasciculatim congesti, tenuibus ad pediculi basim ligulis cincti, ab initio flavicantes, dein candicantes, tenuem, Oxyacanthæ florum æmulum, odorem spirantes, pentapetali regulares, petalis planis cuspidatis, subinde integris, subinde in unam alteramve exilem, & microscopio saltem advertendam, laciniam sectis, circa embryonem stellatim locatis, e quorum interstitiis stamina quinque, apicibus luteolis quadrangulis terminata, oriuntur. Calyx exiguus monophyllus in quinque breves rubentes laciniolas dividitur. Embryo in medio flore locatur obtuse conicus, stylo brevi tripartito terminatus, qui in baccam abit oblongo rotundam, rubentem, trispermam, calyce dicto exceptam. Quæ bacca, quam figura nostra monstrat, majores factæ non sunt, sed mox deciderunt, multo autem per maturitatem majores fore non videbantur.

Figura marginali prima seorsum florum fasciculis exhibetur, in quibus apices erant sessiles, quoniam stamina justam magnitudinem nondum adepti erant: figura secunda florum fasciculus provector, cum staminibus longioribus: figura 3. & 4. flores separatim magnitudine naturali: 5. & 6. aucta magnitudine cum petalis integris cuspidatis & obtusioribus, in extremitate tenuiter crenatis: 7. & 8. calyx cum & sine embryone: 9. embryo naturali, 10. aucta magnitudine: 11. 12. & 13. fructus per transversum sextus: 14. idem integer inciduntur.

Ex

P. 146.

F. 147.

T. CXXI.

Frangula sempervirens, folio rigido subrotundo.

P. 147.

T. CXXII.

F. 148.

Frutex Virgin. trifolius, Ulmi samaris Banist.

Ex hac vero fructus figura & structura Frangulae esse speciem constant hanc arborem, nec obstat, quod Frangula dispermos, haec vero trispermos sit, cum seminum numerus in arboreo genere semper constans non sit, nec foliorum, quae in Frangula alternata, ordo attendi meretur; sufficit baccarum similitudo, & florum cum Frangula structura & nascendi modus idem. Sane Cerasi, cujus species haecenus habita fuit, generi annumerari minime posse, luce meridiana clarius est. Vocatur autem a *Plukenetio*.

Cerasus Africana, foliis plerumque in summo sinuatis, fructu rubro *Alm. p. 94.* cujus ex Codice Comptoniano figura exhibetur *Phyt. Tab. 158. n. 2.* quam eandem figuram exhibuit etiam *Petiverus Gazoph. Tab. 57. n. 4.* & Cerasum Capensem fructu rubro, folio fere obtuso dixit *Cat. n. 527.* In qua figura fructus, quam nobiscum, nonnihil rotundior & paulo major exhibetur, flores autem desunt. In *Boerb. Ind. Alt. Part. II. p. 244. n. 6.* dicitur, Cerasus Afr. folio rotundo, crassissimo, rigido, splendente.

**FRUTEX VIRGINIANUS TRIFOLIUS, ULMI
SAMARIS BANISTERI PLUK. ALM. P. CLIX. T. CXXII.**

F. 148.

QUOUSQUE in regione natali affurgat, certum non habeo, fruticis autem naturam non excedere tum nomen Banisteri, tum praecox florendi tempus docet; nam altero & tertio a satione anno in Horto Elthamensi in flores se laxavit, quos sequentibus etiam annis constanter protulit. Frutex tum pedalem & sesquipedalem altitudinem aequabat, hoc, quo haec scribo, anno 1730. arbuscula erat sexennis, altitudine cubitali, caudice recto, calamum olorum crasso, ejusdem fere ubique crassitie, cortice laevi spadiceo tecto, in cujus summitate ramuli aliquot nascebantur nonnihil tenuiores, simili cortice vestiti, versus quorum extremitatem flores Junio mense racematim dispositi nascebantur, pallide herbacei, e petalis oblongis angustis concavis, nunc quatuor, nunc quinque, compositi, staminibus praediti (ad flores etiam pentapetalos) quatuor, unde quaternarium petalorum numerum magis naturalem existimo, quae stamina pertenuem ad latera lanuginem habent, coloris ex herbaceo albicantis, apicibus parvis concoloribus capitata. Calyx pusillus ad petalorum basim sedet, e quatuor perbrevis laciniis constans. Embryo e medio flore erigitur compressus, virens, Thlaspeos capsularum figura, stylo brevi, in summitate leviter diviso, terminatus. In speciminibus ficcatis Phytophylacii Sherardini, ex America delatis, plures sunt florum in iisdem ramis racemi, e ramulorum minorum summitate juxta superiorum foliorum pediculorum basim enascentes.

Folia eodem cum flore tempore erumpunt, dilute virentia, ab initio minora & proprius sibi admota, dein longius & alternata serie ab invicem distantia, pediculis oblongis haerentia, terna in singulis pediculis, ampliora jam & saturatius virentia parte supina, prona nonnihil pallidiora, per margines crenis subrotundis obiter incisa, venis a nervo obliquis ductis, a quibus aliae pertenues transversae & irregulares prodeunt, superficie hirsutia quadam obsita, sed adeo tenui, ut vix tangenti observetur. Ceterum nervus in extremo folio partiali mediam partem occupat,

pat, & folium in duas partes æquales dirimit, in lateralibus vero in interiorem partem declinat, ut interna foliorum horum portio externa angustior fiat. Nervus porro inferiore parte tenuis est & minus extat, superiore crassior & magis conspicuus; secus ac in plerisque aliis foliis fit.

Fructus per ramos subnascuntur plani foliacei, Ulmi samaris plane similes, racematim pendentes, in quibus singulis femina latet teretiuseculum, membrana nigra rugosa vestitum, & ob hanc fructus similitudinem inter Ulmi species admittenda videtur hæc planta, licet flores profundius, ad basim nempe, divisi sint, & licet non tam dense & in muscaria collecti nascantur. Flores hi ramo minore, nempe figura marginali prima, secunda vero femina aliquot appicta sunt.

In Horto P. Collinson fruticem vidi robustiorem bicubitalem, caudice sesquipedali, digitum crasso, cortice e fusco cinereo nonnihil rimoso (rimis inæqualibus) vestito, unde plures rami alternata serie nascebantur, pedales & bipedales, spadicei, culmum crassi, e quibus alii minores virentes, & in his, immo & in spadiceis seu magis lignosis, folia pediculis oblongis nascebantur, ampliora & magis numerosa, Toxicodendro vulgari similia; quæ tamen arbuscula, loco umbrosiori reposita, & forte quod foliis nimis luxuriaret, floret & fructus nondum dederat.

FRUTICULUS FOLIIS RUSCI STELLATIS
T. CXXIII. F. 149.

PLANTA post tertium a satione annum erat vix dodrantalis, caule lignoso, versus radicem calamum olorinum crasso, cortice subaspero, e fusco nigricante, vestito, e quo ramus palmaris fusco-niger, tertiam crassitie partem obtinens, & brevi intervallo alius, præcedente nonnihil brevior & gracilior, cortice cinereo vestitus, triplici uterque foliorum radio cinctus, egrediebantur. Inde primarius caulis ad duarum unciarum altitudinem surgebat, culmi avenacei crassitie, uno foliorum radio ad basim, & altero in superiori parte, qua trifariam in ramulos abibat, armatus, qui ramuli partim simplices seu indivisi, partim divisi erant & brachiati, una alterave foliorum corona cincti. Folia autem hæc inferioribus nonnihil angustiora sunt & lætius virent; tam hæc vero, quam illa, crassiuscula sunt, rigida, mucrone pungente terminata, glabra, avenia, sulcata superne, inferne nervo extante prædita & nonnihil pallidiora, quam superne, qua parte, demptis supremis, ea satoretius virent, licet hinc inde lituras quasdam albicantes, telæ instar induct, habeant.

Quæ folia radiatim, ut supra demonstratum, caulem & ramulos, qui ea parte crassiores & velut nodosi sunt, ambiunt, numero tam in superioribus, quam in inferioribus radiis incerto, nunc enim octona, nunc septena, nunc nona, dena & duodena promiscue oriuntur, exceptis imis & latioribus foliis, quæ tria quatuorve in caule restabant & alternatim oriebantur, magnitudine & figura Rusci foliis simili in his; cetera enim, præter inferiores aliquot verticillos, folia habent Rusci foliis angustiora. Ramuli supremi virebant & tenues quasdam spinulas appositas habebant, quibus planta in reliquis ramis & caule caret, colore caulis, ut supra demonstratum, obscure fusco, ramorum vero e fusco cinereo.

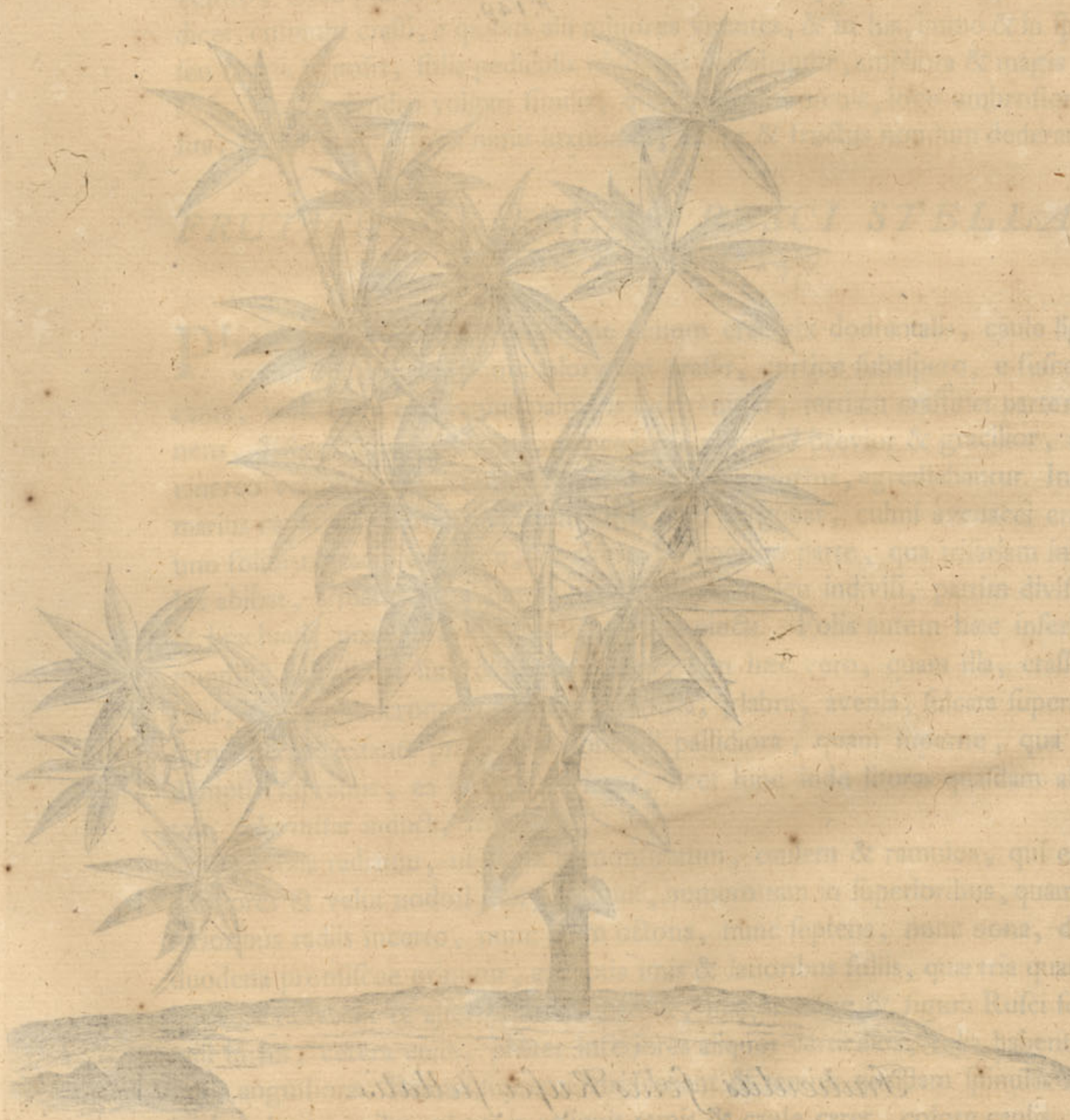
E corona supremorum foliorum cymæ Junii initio Polytrichum montanum minus

F. 149.

Fruticulus foliis Rusci stellatis.

T. CXVIIII

nus referentes egrediebantur, pro novis furculis efficiendis. Planta, ut ex relatis constat, lenti progressus est, nec flores fructusque ejus, nisi longe abhinc, expectare licet; hinc incerti de genere ejus relinquimur. Orta autem fuit planta ex seminibus Havanensibus, sequenti nomine delatis: *Les semillas del Cavalero de las Asprulas.*

Ad calcem Delineationum Plantarum Americanarum Plumieri est Fasciculus Plantarum innominatarum, inter quas & hujus plantæ figura habetur cum fructibus Rusco non absimilibus; unde particulam nostræ figura adjunxi, ex qua de Bacciferarum tribu esse patet.

DE GERANIORUM DIFFERENTIIS.

GERANIORUM varia est natura. De his dixi olim in Cat. Plant. Giff. sententiam, & quid mihi videatur de distinctione Geraniorum ex floris figura, nempe non videri consultum, ut ea, quæ inæquales, quin & quæ manifesto irregulares gerunt flores, qualia sunt pleraque Africana, ab iis, quæ æquales regularesque obtinent flores, cujusmodi sunt pleraque Europæa, separentur. Quamvis enim in fructu etiam observetur differentia, ea tamen ambigua & inconstans est, cum reperiantur quædam, verbi gratia, Columbina, item Geranium Robertianum *Offic.* & Geranium lucidum saxatile *C. B.* quæ, flore licet regulari prædita, folliculos feminales, Batrachioidum plerorumque instar, vacuos non relinquunt, ex altera vero parte sint plura ex Europæis, quorum semina cum folliculis spiratim quidem abscedunt, Africanorum instar, verum quorum flores regulares potius, quam irregulares sunt. Talis est Myrrhinorum familia & Geranium folio Althææ *C. B.* quorum flores e petalis constant æqualibus invicem, quamvis situs eorum non usquequaque æqualis sit.

Multo minus eam probo divisionem, quam Vaillant, ut ex Notis & Observationibus ejus manuscriptis, itemque ex Botanico Parisiensi percipio, a florum situ & numero desumpsit, ita ut ea Gerania, que plures flores, velut umbellatim dispositos, gerunt, genere distinguat & Geranoide vocet. Primum enim limites ex numero florum ponere difficile est, cum notum sit, quasdam species flores solitarios, alias gemellos, alias multo plures flores in eodem pediculo communi gestare; atqui si, quæ plures duobus gerunt flores, diversum merentur genus, cur non & eæ, quæ plures uno gerunt flores, nempe gemellos, separentur, non video rationem. Dein si concedamus hoc in uno genere, oportet ut & in aliis id admittamus, verbi gratia in Paralyseos, Tunicæ, Lychnidis & aliis generibus, & sic non erit finis novorum generum. At nec sufficit numerus situsque florum ad genera nova inferenda. Ut taceam species flore & fructu differentes hac ratione misceri. Nolim autem levidensibus de causis genera recepta lacerari; nolim quæ distincta sunt confundi. Utcunque sit, si concedamus duo diversa genera; prætulerim differentiam illam a floris figura distinctioni Vaillantianæ.

Quod nomen attinet, nec Gruinalis *Rivini*, nec Geranioidis *Vaillantii* probo. Germanis vocuntur Gerania *Stork-Schnabel*, i. e. Rostrum Ciconiæ. Possent ergo ii, quibus novi generis cupido est, ea, quorum flores inæquales vel & irregulares sunt, Pelargonia vocare, a *πελαργός*, ciconia, sicuti vocamus Gerania a *γέρανός*,

grus. Nobis cum novum genus necessarium non videatur, differentiæ istæ florum ad species ordinandas inservient. Locabimus igitur primo loco eas species quarum flores ad irregularitatem inclinant, dein quæ admodum conspicue irregulares flores proferunt, postea flore regulari præditas recensēbimus: his semina e folliculis a basi rostri in circulum actis plerumque dilabuntur; illarum vero semina cum ipsis folliculis spiratim a rostro abscedunt, arista, quam inde abripiunt, tenui interius lanugine in Africanis, quas describendas habemus, speciebus, vestita, quarum vero aristæ circuli instar revolvuntur, nudæ sunt seu lanugine pilisve interius destitutæ.

GERANIUM ÆGYPTIUM GLAUCOPHYLLUM
ROSTRIS LONGISSIMIS PLUMOSIS T. CXXIV. F. 150.

ELEGANTEM hanc Geranii speciem prope Cairum repertam in Hortum Parisiensem primo contulit Lippi, ex quo in alios nostrumque, beneficio Bern. de Jussieu, pervenit.

Planta est pedalis & altior pro soli natura, cauliculis teretibus glabris, ad genicula nodosis, pallide virentibus, subinde rufescentibus, cujus folia longis insident pediculis teretibus, tenuissimis pilis (quibus caules & ramuli carent) obsitis, figura foliorum Geranii folio Althææ *C. B.* sed glabra, & obtusius rariusque crenata, crassa & glauca, colore & consistentia Acetosæ Romanæ. Quæ in superioribus ramulis locantur minora sunt & non ita obtuse crenata, inferiora vero rotundiora sunt & obtusius crenata.

Flores pediculo communi oblongo insident plures purpurei, quorum petala invicem quidem æqualia sunt, sed nonnihil inæqualiter disposita; inferius enim plus, quam reliqua, spatii occupat. Petala hæc ad unguis striis saturatoribus brevibus gaudent, per margines vero subinde plicas, crenas referentes, obtinent. Stamina quinque brevia apicibus atro-purpureis, stylus vero quinque filamentis atro-purpureis, terminantur. Semina (figura prima & secunda) subnascuntur pulcherrima, in longam caudam eleganter plumatam producta, quæ per maturitatem spiratim cum folliculis oblongis pilosis abscedent.

Annua est planta, pro sationis ratione ocyus seriusve florens.

Geranium folio Althææ *C. B.* quod cum hoc proxime convenit, differt caulibus & foliis hirsutis, per margines frequentius crenatis, floribus in eodem communi pediculo aliquanto numerosioribus, seminibus spiris frequentioribus abscedentibus, quorum acus vel rostra plumosa non sunt.

Dicitur Geranium Memphiticum, Althææ folio glauco, flosculo rubro vix conspicuo Lippi *Boerb. Ind. Alt. p. 264. n. 26.* Quod nomen inde impositum videtur, quod florum petala cito defluant, & ideo rarius, nec, nisi matutino tempore, conspiciantur, & quod folia Geranio folio Althææ *C. B.* proxime similia sint, quamvis cum ipsa Althæa nec figura, nec consistentia multum conveniant. Ipsius *Lippi* nomen est, Geranium Ægyptium Althææ folio glauco crassiori, intus aureo rutilante, floribus saturate violaceis *MS. de Plant, Ægypt. num. 140.* cujus libri exemplar habetur in Bibliotheca Sherardina. Nobis in planta culta flores rubro-purpurei & folia unius coloris observata. Geranioidis Ægyptiacæ Althææ folio glauco

F.150.

Geranium Agypt. glaucophyllum, rostris longissimis plumosis.

P. 151.

F. 151.

F. 152.

Geranium Afric. arborescens, Malvæ folio pingui, flore coccineo Pein.

glauco crasso nomine specimen siccum misit *Vaillant*. Dicitur autem supra, *Vaillantium* eas *Geranii* species, quæ flores plures in eodem pediculo communi gestant, distinguere a reliquis & *Geranioide* vocare, quod non probandum, ob rationes superioris recensitas.

GERANIUM AFRICANUM ARBORESCENS,
MALVÆ FOLIO PINGUI, FLORE COCCINEO PEIN. HORT.
 BOS. MDCCXII. MDCCXIII. T. CXXV. F. 151.

SI *Ficoidis* vel *Mesembryanthemi* genus excipias, non datur aliud, cujus species tam ubertim largitum fuit Promontorium Bonæ Spei, quam *Geranii*. Ex his facile palmam reliquis præripit hoc, cujus nomen recitatum est. Quamvis enim *Geranium Africanum* folio *Alcææ*, flore coccineo fulgidissimo *Boerb. Ind. Alt. P. I. p. 264. n. 24.* florum colore saturatiore & magis fulgente hoc superet, tamen multitudine & magnitudine florum, statura plantæ egregia & foliis venustis, hoc illud longe antecellit.

Assurgit autem ad bicubitalem & ampliorem altitudinem, caudice crasso, lignoso-fungoso, in multos ramos crassos, carnosos, virentes, quoquo versus spectantes, brachiato, quorum summitatibus in longis pediculis communibus plurimi flores umbellatim digesti nascuntur, successive se aperiens, e petalis integris, pæne æqualibus, (duo enim superiora reliquis nonnihil angustiora) sed situ non prorsus æquali dispositis, conflati, coloris miniati, vel coccinei dilutioris, in quorum centro in brevibus staminibus septem visuntur apices, ejusdem cum flore coloris, juxta se positi, non sparsi. Stamina enim cohærent & ex eodem tubulo brevi enascuntur, quatuor nempe longius extantia, tria vero breviora pone illa ad petala superiora locata. Ceterum florum petala duas strias superficiarias basim versus ductas habent, ejusdem cum flore coloris, quæ in superioribus præcipue petalis conspicuæ sunt.

Floribus evanidis semina subnascuntur per maturitatem fusca, hirsuta, spiratim cum folliculis abscedentia, spiris lanugine candida comatis. Quæ semina matura in eadem figura appinximus, non quod eodem tempore semper cum floribus adsint, sed compendii & ornatus gratia. Solent tamen mox post flores ad maturitatem pervenire, nec raro fit, ut eodem tempore, quo semina maturescunt, flores aliquot restent.

Pediculi florum privati & capitula antequam aperiuntur pendula sunt, dein ad florum expansionem eriguntur, hinc rursus ad feminum augmentum pendent, sub eorum denique maturitatem denuo surriguntur. Florum pediculis privatis plurimæ ligulæ membranacæ subfuscæ, velut in *Umbelliferis*, subjiciuntur. Pediculi ad basim leniter geniculati sunt, sed id ob pediculorum copiam, & quod genicula in imo sita sint, non facile, nisi ad feminum augmentum, comparet. Calyces in quinque segmenta æqualia dividuntur.

Folia juniora convoluta & rugosa sunt, quorum pediculis ligulæ planæ, membranacæ, viridantes, venosæ adhærent, mox ad foliorum incrementum marcescentes. Folia tum fiunt plana, subrotunda, obtuse laciniata & obtuse crenata, crassa, tactu pinguis, parum glabra, parumque splendentia, tenui mollique pube undique

undique dense obsita, coloris dilute virentis, odoris, præsertim contrectata, suavis, quem ad certum genus reducere nequivi. Caulis etiam & florum pediculi, tenui pube obsiti, pallide virentes sunt.

Julio mense floret, satisque diu in flore perstat, novis floribus emarcidis succedentibus; Augusto femina maturat. Patriam nomen indicat.

Dicitur Geranium Africanum arborescens, folio glabro rotundo, flore suave-rubente *Schwer. Cat.* Geranium Africanum arborescens, folio Malvæ plano, lucido glabro, flore kermesino Van Leur *Boerb. Ind. Pr. p. 109. n. 3. Alt. P. I. p. 262. n. 4.* Geranium Afrum arborescens, flore ignito Venetis *Ibid.* Geranium folio Malvæ rotundo glabro, flore elegantissime rubente Heuch. *Nov. Prov. 1711.* ter splendente Volckam. *Hort. Maur.* Geranium Africanum maximum, rotundis crassis foliis, floribus coccineis *Flor. Jen. p. 173.* Geranium Africanum folio majore, flore coccineo *Vat. Cat. Vitemb. p. 24.*

VARIETAS T. CXXV. F. 152.

HUJUS Geranii est cum foliis aliquanto crassioribus, viridioribus & subglau-cis, aspectu Geranii Africani frutescentis, folio crasso & glauco, Acetosæ sapore *Comm. Præl. p. 54.* cujus & saporem æmulatur, quin & flores faciem habent illi magis similem, majores nempe sunt, quam hujus, & petala ab invicem, illius instar, magis remota & magis striata habent; color autem huic accedit & saltem aliquanto pallidior est. Ex semine hujus, nempe Geranii Malvæ folio pingui, flore coccineo *Pein.* orta fertur. Hujus ramulum *figura 152.* sistit, & folium ejus inferius ad lit. *a.* appictum est.

GERANIUM AFRICANUM ARBORESCENS,
VITIS FOLIO, ODORE MELISSÆ PEIN. HORT. BOS.
APP. ET HORT. BOS. MDCCXII. MDCCXIII. T. CXXVI. F. 153.

TRES mihi notæ sunt Geranii species, quarum calyces & flores pediculis brevibus insidentes in capitula glomerantur. Primum præsens species, dein Geranium Africanum frutescens, Malvæ folio laciniato odorato *Hort. Lugd. Bat. & Geranium Africanum hirsutum Ribis folio, floribus umbellatis purpureis D. She-rardi Raj. Hist. Tom. III. p. 513. n. 34.* Ab utroque ut distinguatur hoc, notandum est: Geranium Africanum frutescens, Malvæ folio laciniato odorato *H. L. B.* plantam esse humiliorem, resupinam & minus robustam, folia habere molliora, brevioribus pediculis insidentia, minora, profundius laciniata, figura Malvaceis, at sinuositate & plicis Alchimillæ foliis accedentia, odore aromatico remissiore & a Melissa diverso. Sed quod palmarium est, flores ejus grandiores sunt, & petala habent omnia pæne æqualia invicem, coloris purpurei vividioris, pro qua differentia monstranda flores ejus inter folia hujus seorsum figura minore tertia appicti sunt. Nostrum vero folia habet ampliora & hirsutiora, pediculis multo longioribus insidentia, hirsuta magis, figura, inferiora præsertim, Ribesii hortensis vulgaris, vel, quoniam iis jam comparata sunt ab auctore nominis in titulo memorato, Vitis, odore

F.153.

Geranium Afric. arborescens, Vitis folio, odore Melissæ Pein.

F. 154.

Geranium Afric. carnosum, petalis angustis albicantibus.

odore Citrum vel Melissam referentia: flores, quam illius, minores sunt, coloris dilute purpurei. Geranium Africanum hirsutum Ribis folio, floribus umbellatis purpureis D. Sherardi *Raj.* folia habet longe minora, unciam longitudine & latitudine vix excedentia, pediculis brevibus, vix semunciam longis, infidentia, caules graciliores. Capitula ceteroquin & flores nostro similia videntur, quantum ex sicca colligo, ipsam enim plantam virentem videre nondum contigit, unde an arborescat, ignoro, arborefcere tamen suspicor. Specimini Sherardino non est adscriptum, an in horto vel solo patrio sit lectum; si sit plantæ spontaneæ, crederem eandem cum nostra esse.

Ceterum caule, ramis & nascendi modo, Geranio Africano arborefcenti, flore velut dipetalo, eleganter variegato, plurimum accedit hæc species, folia etiam illius foliis proxime similia sunt, sed profundius divisâ, odore Melissam referentia, quamvis contrectata & trita gravius nonnihil oleant, Lamii odorem æmulantia, illius pæne instar. Folia Ribesii hortensis foliis comparari possunt, vel & Vitis foliis junioribus. Solet enim non raro fieri, ut inferiora, juniorum præsertim plantarum folia, Vitis foliis non tantum figura, sed & magnitudine respondeant.

Flores in summis ramulis in capitula colliguntur, dilute purpurascens, petalis duobus superioribus erectis aliquanto amplioribus, quam sunt reliqua tria inferiora propendentia, striis versus basim saturate purpureis pictis; tria vero inferiora petala striis istiusmodi carent. Stamina apices gerunt croceos: stylus e quinque corniculis purpureis constat. Calyces in quinque segmenta, quorum superius reliquis latius est, dividuntur. Rostra floribus succedunt brevia. a quibus semina (vid. figura marginalis prima) per maturitatem abscedunt spiratim revoluta, hirsuta & pilosa, spira lanuginosa, seminum (figura secunda) nucleis teretibus fuscis. Ad foliorum pediculos binæ auriculæ vel ligulæ membranaceæ, florum vero & calycum basi plura foliola radiatim, velut in Umbelliferis, supponuntur.

Sole in Geminis & Cancro versante apud nos floret. Sponte nascitur circa Promontorium Bonæ Spei, prioris & sequentium, quæ vulgo Africana dicuntur, instar.

A *Petivero in Gazoph. Nat. Tab. 84. f. 6.* designari videtur, figura autem, ut reliquæ, parum bona est. In *Catal. num. 452.* Geranium Capense Ribesii folio ipsi vocatur. Postea dictum fuit, Geranium Africanum frutescens, Malvæ folio laciniato odorato, instar Melissæ, flore purpurascens *Boerb. Ind. Prim. p. 110. n. 6. Alt. p. 263. n. 7.* & Geranium folio Vitis, odore Melissæ *Heuch. Nov. Prov. Ann. 1711. p. 69.*

GERANIUM AFRICANUM CARNOSUM,
PETALIS ANGUSTIS ALBICANTIBUS T. CXXVII. F. 154.

SESQUI & bipedali est altitudine, caule crasso, carnosum, nunc simplici, nunc brachiato, inæquali, cortice e cinereo virente vestito, qui dodrantali & pedali a basi distantia in ramos aliquot teretes abit, subito tenuiores, & hi dein bifariam & trifariam dividuntur, inque pediculos abeunt tres quatuorve teretes, in quibus flores nascuntur terni, quaterni & quini, pediculis privatis brevibus geniculatis hærentes, e quinque petalis angustis concavis albicantibus, aut dilutissime purpurascens, eadem longitudine præditis, sed situ inæquali dispositis, conflati,

Qq

calyce

calyce excepti quinquefido, segmento superiori reliquis ampliore, ex fusco purpurascente, petalis duobus superioribus in extremitate obiter sinuatis, tribus inferioribus vero integris. Stylus coccineus in quinque cornicula reflexa dividitur, quem stamina circumstant brevia, (superiori reliquis latiore trifido) apicibus parvis flavicantibus terminata. Caules & rami ad genicula nonnihil intumescunt, quibus folia adnascuntur, superius breviora, in mediis ramis longiora, Senecionis instar divisa, in caudice vero latiora rursus & breviora, Geranii folio Alceæ, flore coccineo fulgidissimo *Boerb.* similia, utrinque e luteo virentia, pinguiuscula, odore debili prædita.

Calyces & florum pediculi brevi & molli villo obfiti sunt, similiter rami ac folia, sed adeo tenui, ut vix advertatur.

Semina rarius perficit. Planta est non multum ramosa, nec lignosa. Augusto & Septembri mensibus floret.

Videtur esse Geranium Africanum folio Alceæ, flore albo *Boerb. Ind. Alt. p. 264. n. 25.*

*GERANIUM AFRICANUM ARBORESCENS,
FLORE VELUT DIPETALO, ELEGANTER VARIEGATO
T. CXXVIII. F. 155.*

S EQUUNTUR eæ Geranii species, quarum flores eminenter irregulares sunt. Primum nobis sit, cujus flores tam irregularitate, quam elegancia, nulli secundi sunt.

Variam hoc pro ætatis ratione obtinet magnitudinem; videas enim fruticosos bimos & trimos, sesquipedem aut duos saltem pedes altos, floribus jam onustos, videas & annosiores stirpes, tres quatuorque cubitos æquantes, in multos ramos brachiatos, ut arbusculæ formam induat planta. His caudex est robustus, duos, tres & amplius digitos crassus, cortice vestitus e fusco nigricante, qui superiora versus in plures ramos inæquales & tortuosos quoquo versus distentitur, cortice ad juncturas vestitos ejusdem cum caudice coloris, reliqua autem pars e spadiceo in viridem transit colorem. Hirsuti sunt hi rami & nodosi, crebris tuberculis, qua folia abscesserunt, exasperati. In quibus ramis pediculis oblongis folia innascuntur, figuræ inter Malvam & Althæam mediæ, sed consistentiæ longe diversæ; tenuiora enim sunt, hirsutiora & rugosiora, parte supina viridia, prona nonnihil pallidiora odoris velut si quis Lamium & Melissam invicem conterat. Venis crebris obliquis exarantur hæc folia, per ambitum crenata, (crenis in inferioribus foliis crebrioribus & minoribus, quam in superioribus) & in lobos superficiales divisa, inferiora præfertim, utrinque hirsuta & rugosa, qua hirsutia etiam foliorum & florum pediculi gaudent.

Ceterum flores plurimi in summis cacuminibus umbellatim dispositi nascuntur, figura & colore prorsus singulares; namque petala duo superiora reliquis multo majora sunt, reflexa, ex purpureo colore & albo eleganter variegata, tria vero petala inferiora (vid. figuram marginalem primam) tam parva sunt, ut vix conspici queant. Ob quorum petalorum exiguitatem fit, ut calycis segmenta quatuor inferiora nuda relinquantur; recedunt enim ab his petala superiora, & versus superius

F. 155.

Geranium Afric. arborescens, flore velut dipetalo, eleganter variegato.

F. 156.

Geranium Afric. arborescens, foliis cucullatis angulosis.

perius calycis segmentum, quod ipsis a tergo latet, reflectuntur. Petala autem illa ampliora, quæ totum quasi florem constituunt, sequentem in modum variegata sunt: a medio macula oblonga candida versus basim decurrit, in quam utrinque striæ saturanter purpureæ ductæ sunt, superiorem vero partem macula latiuscula saturatim purpurea distinguit. Minora petala etiam una alterave striâ picta sunt. Stamina non minus, ac flores, peculiaria sunt; etenim quod superiorem locum tenet, (figura marginali secunda) trifidum est, tribus apicibus capitatum, quatuor vero inferiora ad basim usque dividuntur, seu seorsum segrediuntur, quatuor apicibus croceis terminata, ita ut septem sint apices, quinque vero stamina tantum, si superius, quod ad medium usque in tres partes sectum est, basim vero integram habet, pro uno computes. Stylus per extremitatem in quinque cornicula dividitur. Calycum segmenta invicem æqualia sunt, verum inæquali situ disposita; superius enim tantum spatii, quantum duo alia, occupat. Semina (figura tertia & quarta) subhirsuta, fusca sunt per maturitatem, spiratim a rostro brevi abscedentia, spiris interius pilis tenuibus lanuginosis obsitis. Foliorum pediculis binæ, florum vero pediculis plures ligulæ radiatim, tanquam in Umbelliferis, supponuntur.

Sole in Geminis & Cancro versante apud nos floret.

*GERANIUM AFRICANUM ARBORESCENS,
FOLIIS CUCULLATIS ANGULOSIS T. CXXIX. F. 156.*

QUOD Geranium Africanum arborescens, Ibisci folio rotundo, Carlinæ odore dixit & in *Horto Lugd. Bat. p. 274.* descriptum & depictum dedit *P. Hermannus*, planta est nostræ huic valde similis, sed caule surgit rectiore & læviore, versus summitatem tantum ramoso, floribus in pediculo communi pluribus, foliis amplioribus, rotundioribus, minus angulosis, magis vero odoratis. Quæ folia præter mollitiem, eamque non tantam, parum habent cum Ibisco vel Althæa similitudinis, melius autem quoad figuram respondent Petasitæ foliis, nisi quod minus angulata sint, & quod margines sursum porrigantur & concava folia efficiant. Hunc nascendi modum & hujus speciei folia observant, quare cum non alia nota sint Gerania, simili more contracta folia proferentia, a cucullo seu theca papyracea, cucullata hujus & illius folia dico & a reliquis speciebus distinguo, nominans illud, Geranium Africanum arborescens, foliis cucullatis rotundis, neglecta comparatione foliorum, cum nec hujus, nec illius speciei folia earum plantarum, quibus comparantur, foliis bene respondeant.

Ceterum folia hujus speciei, quam illius, crebriora sunt, & propius sibi admoventur, magisque ad angulos complicata sunt, inter quæ in summitatibus ramulorum in pediculis brevibus geniculatis flores nascuntur tres quatuorve, juxta se orientes, satis ampli, nonnihil tamen, quantum mihi visi sunt, quam illius, minores & saturatiore purpura tincti, petalis duobus superioribus reliquis tribus inferioribus amplioribus, maculis latioribus & striis, quam inferiora, saturatioribus pictis, in quorum centro stamina sedent, apices croceos gerentia, aliorum hujus generis instar; quatuor nempe longiora sunt, & tria breviora, insidentque singulis staminibus singuli apices, omnia vero ad basim junguntur. Floribus defluxis semina (in margine appicta) subnascuntur subfusca, subhirsuta, spiratim a rostro breviori abscedentia, spiris lanugine tenui parte interiori, qua abscedunt, vestitis.

flitis. Singuli flores singulis insident pediculis, & tres plerumque juxta se nascuntur, foliolis aliquot & ligulis ad basim cincti. Florum color durabilis est, & in sicca etiam diutissime permanet, in hac æque, ac illa specie.

Stirps mox ab imo in plures ramos dividitur, qui, licet non æque, ac in aliis, numerosi sint, multo tamen magis inæquales & tortuosi esse solent. Folia inodora sunt, sapore adstringente, subacido: foliorum denticuli frequentes, acuti, purpurei sunt. Folia inferiora & in plantis junioribus majora sunt & profundius divisa, Tussilaginis foliis similia; cetera Althææ foliis accedunt. Observare etiam est, juniorum plantarum flores majores esse, quam stirpium annosiorum, cujusmodi annosior erat, ex quo nostra figura desumpta. Sole in Leone versante floret.

Hujus loci facio, Geranium Capense frutescens, Aceris folio *Petiv. Gazoph. Tab. 84. fig. 5. Cat. Vol. II. n. 451.* & Geranium Africanum frutescens, Alchimiellæ folio hirsuto, cum fimbriis purpureis *Boerb. Ind. Prim. p. 110. n. 16. Alt. p. 263. n. 17.*

*GERANIUM AFRICANUM FOLIO ALCEÆ,
FLORE COCCINEO FULGIDISSIMO BOERH. IND. ALT.
P. CCLXIV. N. XXIV. T. CXXX. F. 157.*

HOc Geranium dicitur, Geranium Surianense Chelidonii folio, flore coccineo, petalis inæqualibus in *Till. Hort. Pis. p. 68.* Incassum quidem petala differentiae ergo in nomen vocantur, cum pleraque Capensia florum foliola inæqualia obtineant, & perperam dicitur Surianense, quicquid de Surianensibus dicatur seminibus, in quæ casu & improvise incidisse videntur, cum tam ex nomine Boerhavii, quam ex Libro Capensium pictarum Phylophylacii Sherardini constet, circa Promontorium Bonæ Spei hoc sponte nasci. Descriptio nimis brevis & superficialis est: figura, præsertim quoad flores, parum accurata; qui flores, cum in hac specie insignes sint, & præcipuam plantæ partem constituent, nemini credo descriptio & figura nova displicebunt.

Caules autem & rami hujus Geranii licet satis crassi sint, humile tamen semper est, palmarem & dodrantalem altitudinem non multum superans, ramis carnosis, varis, huc illuc inæqualiter & distorte nascentibus, foliis, præterquam in extremitate, plerumque carentibus; postquam enim floruit, ea mox exarescunt, foliorum tamen vestigia crebra per omnes ramos remanent. Quæ folia, Alceæ vulgaris instar, laciniata sunt, faciem vero & colorem habent foliorum Chelidoniæ; juniora quidem & minora virent, vetustiora & ampliora e viridi in lutescentem transeunt colorem, odorata, crassiuscula, molli hirsutia obsita, (qua hirsutia & calyces & florum pediculi præditi sunt) pediculis ad basim, e ligula lata alata orientibus, insidentia.

Ceterum plura in extremis ramis congesta hærent folia, e quibus florum nascuntur pediculi, communis nempe longior, privati vero breviores, teretes utriusque & ad basim nodosi: pediculi privati divaricati sunt, foliis aliquot laciniatis ad basim inferiori parte præditi, in superiori vero parte, radio foliolorum indivisorum terminantur, e quibus flores oriuntur plures, in alterutram partem vergentes, pedicellis hærentes versus basim tenuioribus, hinc geniculatis seu nodosis, inde versus calyces

F. 157.

Geranium Afric. folio Alceæ, flore coccineo fulgidissimo Boerh.

F. 158.

Geranium Afric. humile, folio fragrantissimo molli.

lyces sensim crassioribus. Qui calyces ventriosi sunt, crepidæ quodammodo figura, in quinque inæqualia segmenta divisi, superiori ampliori, reliquis lateralibus & inferioribus (invicem æqualibus) angustioribus. Flores admodum irregulares sunt, petalis duobus superioribus amplioribus, reliquis lateralibus & inferiori angustioribus, eminenti coccineo colore fulgentes & striis saturatoribus sanguineis, præsertim duo petala superiora, notati. Stamina (hæc seorsum appicta sunt) quinque ex interiori florum parte sursum vergunt, quorum duo inferiora longiora ad fundum usque sejuncta, tria superiora breviora circa medium connexa, quibus adnascuntur alia duo nana, apicibus destituta; apices nempe quinque tantum adsunt, compressi, exteriori parte sanguinei, interiori farina crocea respersi: subinde tamen & septem observantur apices, tres longiores, reliqui breviores; subinde & plura quam quinque, septem nempe flores petala habent. Julio floret.

Geranium flore intense rubicundo Cap. Bon. Spei Then Rhyne *Breyn. Cent. Exot. Plant. p. 179.* huic melius, quam alii cuicumque speciei respondere videtur.

GERANIUM AFRICANUM HUMILE, FOLIO FRAGRANTISSIMO MOLLI T. CXXXI. F. 158.

PRO plantæ portione radix huic speciei satis crassa, tortuosa, multum fibrosa, ex qua folia in oblongis pediculis oriuntur plura in orbem sparsa, & plures inter ea caules reclinati teretes, foliis ad genicula adversis, & inter hæc florum feminumque pediculis oblongis donati, quorum fastigio in brevibus pediculis privatis nascuntur flores quinque, sex, septem & plures, parvi, albi, valde irregulares, petalis duobus superioribus erectis & sibi invicem ita incumbentibus, ut unum videantur, galeæ specie, tribus inferioribus propendentibus, labium imitantibus, in medio obiter crenatis. In florum medio apices hærent lutei, staminibus brevibus insidentes, & stylus inter hæc parum prominet, in quinque filamenta coccinea divisus. Semina (seorsum appicta) sequuntur quina subhirsuta, brevia, quæ subinde a tenui filo pendula, naturaliter autem nonnihil contorta, abscedunt a rostro vel stylo medio, & aristam lanuginosam obtinent. Calyx in quinque segmenta æqualia quidem, sed florum situm inæqualem imitantia, dividitur. Florum pediculi privati altera parte, superiore nempe, nodum eminentem habent, & veluti locustarum crura repræsentant, quod licet & in aliis quibusdam speciebus contingat, non tamen tam conspicue, quam in hac, observatur. Ceterum florum pediculi, antequam capitula aperiantur, pendent; postquam flores aperti sunt, eriguntur; dein rursus pendent, & tandem ad seminum maturitatem denuo eriguntur.

Folia subrotunda sunt, Malvæ minoris similia, sed in lobos & crenas superficialiores divisa, crassiuscula, Althææ instar mollia, pallida, in ambitu sinuosa & crenata, odore omnium, quotquot adhuc innotuere Gerania, fragrantiore, ita ut parum saltem contrectata, longinque etiam odorem spargant. Is vero Ocimum proxime refert, cui citrati quid commixtum est.

Perenne est & per totam fere æstatem, quin auctumno etiam ac hyeme, in Hibernaculo repositum, floret.

Est Geranium Africanum folio Malvæ crasso molli odoratissimo, flosculo pentapetalo albo *Boerb. Ind. Alt. p. 263. n. 22.* Cur pentapetalo flore vocetur, id forte

in caussa est, quod floris petala duo superiora ita conjungantur, ut unum videri possent, sed diligentius examinanti duo vere petala apparent, & florem ideo pentapetalum efficiunt. Non memini me unquam Geranii flores tetrapetalos vidisse, nisi forte unum jam deciderit petalum, quo casu & tripetali darentur, si duo jam deciderint petala.

*GERANIUM BATRACHIOIDES AMERICANUM
MACULATUM, FLORIBUS OBSOLETE CÆRULEIS
T. CXXXII. F. 259.*

AGMEN claudant Gerania flore regulari prædita, e quibus hæc species perennis est, & e radice crassa tuberosa caulem emittit bipedalis plerumque altitudinis, qui pedali circiter ab imo distantia in duos dividitur ramos, & duo folia pediculis biuncialibus insidentia emittit, inter quæ medius oritur pediculus palmaris longitudinis, geminos in summitate flores regulares, satis amplos, gerens, coloris e purpureo in cæruleum obsoletiore vergentis, striis versus basim petalorum superficialibus virescentibus notatos. Stamina brevia, pro petalorum numero duplicata, apices gestant parvos, flavicantes, circa stylum, in quinque cornicula divisum, posita.

Calyces pilosi & folia utrinque leniter hirsuta caulesque villosi sunt, brevissimis nempe pilis dense obsiti. Tum caules, tum rami, tum foliorum pediculi teretes sunt. Folia in quinque segmenta, per margines laciniata, ad pediculum usque dividuntur, maculis lutescentibus in basi & ad foliorum præcipue lacinias distincta. In foliis, quæ e radice circa caulem nascuntur, ea differentia observatur, ut quo sint natu majora, eo minora, rotundiora & rotundius laciniata sint.

Ceterum in summitatibus ramorum alii flores gemino semper ordine nascuntur, quorum ii qui in medio, nempe in divaricationibus ramorum, siti sunt, primo explicantur, postea vero reliqui in pediculis lateralibus locati. Sunt vero hi pediculi inferioribus & natu grandioribus multo breviores; sunt & folia his adsita longe minora & in angustiores lacinias divisa, vel nullis, vel brevissimis pediculis in hærentia.

Semina floribus dilapsis subnascuntur parva subhirsuta, fusca, quæ a rostro non circumvoluta, nec in spiram torta, sed e tenui filo pendula cum folliculis abscedunt, contra aliorum Batrachioidum normam, suntque hæc semina in margine appicta figura prima, & secunda nucleus seminum.

Sponte nascitur in Virginia & Carolina: Majo & Junio mensibus floret.

Foliorum laciniis ad Geranium batrachioides palustre flore sanguineo *Hoffm.* accedit hæc species, verum lobi profundius & fere ad pediculum usque dividuntur; lobi etiam nonnihil longiores & angustiores sunt. Præterea caule villosa, minus ramoso, foliis maculatis, colore florum ab illo satis differt. A Geranio batrachioides vulgari foliorum laciniis minus crebris, minus profundis, minusque acutis, quodque longe humilior planta fit, abunde differt.

Ceterum batrachioides dicitur hoc genus Geranium, quod folia Ranunculi, qui βατράχιον Græcis dicitur, quibusdam speciebus similia sint.

Geranium Carolin. Ranunculi folio, flore magno Petiv. Hort. Sicc. *Raj. Hist. Plant.*

F. 159.

Geranium batrachioides Amer. maculatum, floribus obsolete caeruleis.

F. 160.

Geranium batrachioides Bohem. capsulis nigris, hirsutis.

Plant. Tom. III. App. p. 245. n. 18. nostri synonymum existimo. An vero huc referri queat, Geranium batrachioides Americanum maculatum, ruberrimo flore *Herm. Par. Bat. p. 180.* ubi absque figura & nimis breviter describitur, dubito. Hermannus sui folia latiora & rotundiora dicit, quam Geranii montani fusci, & nigricantibus maculis insignita. At nostri segmenta, quam Geranii montani fusci, longiora & angustiora sunt, pallidisque potius maculis lutescentibus distincta: flores autem minime rubri sunt, sed semper ex purpureo obsolete cærulescentes. Ceteroquin illud Hermannianum quale sit, me latet.

*GERANIUM BATRACHIOIDES BOHEMICUM,
CAPSULIS NIGRIS HIRSUTIS T. CXXXIII. F. 160.*

FECERAM hujus plantæ figuram ante, quam in *Historia Oxoniensi* designatam reperirem, nempe *Part. II. Sect. V. Tab. 15. fig. 1.* ubi Geranium annum batrachioides Bohemicum, purpuro-violaceum, dicitur, & *pag. 511.* Geranii annui minoris batrachioidis Bohemici, purpuro-violacei nomine describitur, sed nimis generaliter & superficialiter, & quoniam figura etiam minus bona est, & descriptionem & figuram meliorem exhibere volui. Præstat descriptio, quam dedit *Rajus Hist. Pl. Tom. II. p. 1063. num. 39.* ubi sequentem in modum describit & „ Geranium Bohemicum, batrachioides annum, semipedali, inquit, altitudine affurgit. Folia longissimis insident pediculis, Geranii fusci quodammodo similia, „ verum minora, pallidius virentia, molli & incana lanugine utrinque obsita. „ Caules in binos dividuntur ramos, ad quos hinc inde apponitur folium, eque „ ipso divaricationis angulo pediculus longissimus exit bicornis, binos in summitate flores gestans, pedicellis privatis uncialibus sustentatos, purpuro-cæruleos, „ saturatoribus lineis purpureis striatos, petalis latis obtusis, crena in medio incisa „ bifidis & velut cordatis. Flores delapsi relinquunt rostra uncialia, crassiuscula, „ in mucrones acutos sensim tenuata, per maturitatem nigricantia, quorum bases „ circumstant utriculi quini, ut in reliquis congeneribus, turgiduli, pariter nigricantes, totidem semina fusca, majuscula reniformia continentis. Semine ad maturitatem perducto planta ipsa radicitus exarescit. In ramulis ad singulos nodos „ bina apponuntur folia, ex eorum autem sinibus pediculi alternatim exeunt, „ non bini oppositi, sensim breviores, ad summitatem usque. Floribus delapsis „ tum caules summi, tum præcipue florum calyces pulchre rubescunt. ” Cui descriptioni addi potest: Caules plantæ in Horto cultæ esse pedales & sesquipedales, ad genicula nodosos, non surrectos, sed in latera sparfos & multum ramosos: pediculos communes florum non tam longos esse, ut longissimi dici mereantur: flores esse mediæ magnitudinis, parvos potius, quam magnos, (perperam autem fat magnos vocat Morisonus) lineis aliquot latiusculis purpureis striatos: rostra & feminum capsulas ab initio viridia, per maturitatem atra & hirsuta esse: semina majuscula, oblonga, teretia, maculis fuscis variegata esse, quorum capsulæ cum rostri parte, semicirculi instar in se flexæ, a columna media rostri abscedunt: totam plantam molli hirsutia, non incana, sed, in Hortu quidem, virente obductam, nonnihil graviter olentem & viscosam esse, ita ut semina pilis unguinosi irretita calycibus & foliis sæpe adhæreant. Ceterum folia pilis tenuibus brevibus undique

que obducta sunt; caules pilis tenuibus brevibus, cum intermixtis hinc inde majoribus, calyces autem pilis longiusculis obsiti sunt.

Primam hujus plantæ mentionem factam invenio in Joncueti Horto, ubi Geranium Suevicum seu Bohemicum, cæruleo flore dicitur. Dein dictum, Geranium unctuosum, folio Ribes, flore cæruleo, rostro atro *Hoffm. Del. Hort.* Geranium Bohemicum, flore cæruleo *Schuyt. Cat. Hort. Lugd. Bat. p. 35.* Geranium batrachioides minus annum, purpuro-cæruleum *Mor. Præl. p. 80. & p. 267.* & Geranium annum minus, batrachioides Bohemicum, purpuro-violaceum *Eid. Hist. Ox. Part. II. p. 511. n. 1. Sect. V. Tab. 15. fig. 1.* Geranium Bohemicum batrachioides annum *Raj. Hist. Plant. Tom. II. p. 1063. n. 39.* Geranium femine nigro, cæruleum *Flor. Bat. Sec. p. 120. Boerb. Ind. Alt. p. 265. n. 42.*

GERANIUM BATRACHIOIDES PALUSTRE,
FLORE SANGUINEO HOFFM. DEL. SYLV. T. CXXXIV.
 F. 161.

NOTUM quidem, sed non percognitum est Geranium hoc, & quamvis figura ejus alicubi proftet, tamen quoniam hujus speciei esse, notum non est, & figuram & descriptionem, quæ ab aliis nimis brevis & superficialia tradita fuit, cum differentiis plantæ superaddere supervacuum non fuit visum.

Radix crassa nodosa, transversa, foris fusca, intus rubicunda est, sapore adstringente prædita, odore non ingrato, sapore cum adstrictione aromatici quid, Tormentillæ instar, referente. Caules inde enascuntur cubitales, vel nonnihil longiores, leviter angulosi, non recta protensi, sed hinc inde in latera versi, ad genicula nodosi, aliorum Geraniorum batrachioidum instar divisi & subdivisi; bina nempe ad singula genicula in pediculis teretibus nascuntur folia, ad quæ pediculus communis unicus & unus etiam ramus in juniore planta nascuntur, in adultiore vero succedit ramus alius, ut quinque ad singula genicula rami, si foliorum & florum pediculos computes, observentur. Virides sunt caules & foliorum pediculi, multis pilis obsiti, folia vero tenuiore & minus conspicua hirsutia prædita sunt, Aconiti vel Ranunculi montani Aconiti folio divisura, superne virentia, inferne pallidiora & magis hirsuta, quam superficie superiore.

Flores in superioribus geniculis e divaricationum angulo medio in pediculis longis teretibus, communi nempe palmari, privatis uncialibus & sesquiuncialibus nascuntur satis ampli, gemelli, e petalis obtusis integris, invicem æqualibus, compositi, coloris amœne ex rubro purpurei, venis saturationibus striati. Calyces quinquefoliati striati sunt, læves, solentque hi calyces vel florum capitula, antequam aperiuntur, nutare, ad florum vero explicationem erigi, petalis vero dilapsis reflectuntur denuo pediculi privati & versus capitula hami instar incurvantur, ita ut cælum spectent rostra. Stamina decem sunt, stylo in quinque filamenta diviso appressa, quorum quinque interiora primum, dein quinque exteriora apices suos violaceos dimittunt. Semina per maturitatem a basi styli abscedunt, rostri laciniam in circulum revolutam secum ducentia, & grana dimittunt, quibus delapsis vacuæ remanent seminum capsulæ, quæ glabræ sunt. Hæ figura marginali prima, secunda vero folium inferius designantur.

Sponte

F. 161.

Geranium batrachioides palustre, flore sanguineo Hoffm.

Sponte nascitur in Germania, locis udis, frutescentibus umbrosis, gramineis, & copiose mihi olim observatum in marginibus pratorum, uno lapide ab oppido *Giffen* in *Hassia* remotis, ortum versus, juxta sylvulam, *Steltzenmorgen* dictam, sub vepribus, unde semina conscripsi & in Hortum Elthamensem contuli, ubi hodieum viget, & flores suos Junio & Julio mensibus ostentat.

A Geranio batrachioide vulgari & Geranio batrachioide folio Aconiti *C. B. Pin. p. 317.* differt foliis minus hirsutis, minus crebro minusque profunde, sed in lacinias latiores & obtusiores dissectis, calycibus glabris, floribus magis sparsis, in pediculis longioribus nascentibus, cum in illis propius in summis caulibus congesti nascantur flores. Præterea Geranii batrachioidis vulgaris radix intus buxei coloris dicitur, & flores ejus pallide violacei, vel in cæruleum vergentis coloris sunt. Utriusque folia in lobos profundius ad pediculum fere dividuntur, nostri vero lobi non æque profunde divisi sunt.

Geranium batrachioides odoratum *C. B. Pin. p. 318.* seu Geranium batrachioides longius radicum, odoratum *J. B. Hist. Plant. Tom. III. p. 477.* folia habet nostro pæne similia, & laciniis tantum minoribus & nonnihil brevioribus distincta, flores autem minores sunt, in summitate plures velut in umbella congesti, stylo & staminibus longe extantibus donati. Præterea flores ejus odorati dicuntur, nostri vero inodori sunt.

Geranium Romanum versicolor sive striatum *Park. Par. p. 229.* folia etiam habet nostro valde similia, lobi tamen in medio latiores sunt, inque crebriores & breviores lacinias dividuntur. Porro folia magis hirsuta sunt, flores licet in pediculo communi bini sparsim nascantur, pediculi tamen privati sunt multo breviores & florum color diversus, albi nempe sunt flores, lineolis crebris purpureo-rubentibus variegati, petalis cordatis.

Geranium Bohemicum batrachioides annum *Raj. Hist. Plant. Tom. II. p. 1063. n. 39.* de quo superius, totius hirsutia, floribus minoribus purpureo-cæruleis, petalis cordatis, semine nigro hirsuto, quodque humilior & annua planta sit, a nostra specie abunde distinguitur.

Hujus plantæ differentiam primus omnium advertit *Clusius Hist. p. CII.* sub Geranio VII. seu hæmatode altero: „Geranium, inquit, hæmatodes alterum simili quidem flore (at petala non æque lata, nec bifida, sed integra sunt) disparibus tamen „foliis & Batrachioidis Geranii oliorum potius æmulis, invenitur ad pratorum „margines umbrosos & inter vepres, ad pagum *Calzeret*, supra *Noribergam*, itinere *Pragenfi*.” Hæc sunt, que *Clusius* habet. *C. Baubinus* omisit in *Pinace. M. Hoffmannus* id restituit in *Cat. Altorff.* cujus nomen supra relatum est, quem sequitur *J. G. Volckamerus* in *Flor. Norib. p. 187.* Figuram autem nemo advertit. Designatur nempe in *Horto Eyst. Ord. I. Plant. Vern. Fol. 9. fig. 2.* Geranii sanguinari majoris titulo, & icon quidem est satis bona, nisi quod flores, immo & folia, justo majora, & quod petala florum nimis rotunda & justo breviora pingantur. Porro figura quidem totam plantam bene repræsentat, sed non æque ramificationem & folia in his minora: omissa etiam est hirsutia caulium & pediculorum. Nobis ramus naturali magnitudine depictus sufficere fuit visus. Aliam hujus plantæ figuram, Geranii florentis titulo, reperio in *M. S. Merianæ Eruc. Transform. Part. II. p. 51. Tab. XXVI.* illam quidem non malam, sed non æque, ac